

o úpravě odpočivných požitků uzavřena byla služební smlouva podle zák. čl. XLV:1907, aniž se žal. úřad pouštěl do rozboru otázek, zda smlouva taková vzhledem k předpisům cit. zák. čl. může obstáti, a zda nároky zúčastněných stran v ní mají dostatečnou oporu. O všech těchto otázkách má rozhodnouti teprve okresní úřad. Ježto pak zák. čl. XLV:1907 obsahuje i předpisy o tom, jak uzavíráti jest služební smlouvy a v jakých mezích se může pohybovati materiální obsah smluv takových (arg. §§ 4, 5, 7, 8 a j.), nelze pochybovati o tom, že otázky, o kterých má okr. úřad rozhodnouti, jsou záležitostmi, které jsou upraveny cit. zák. článkem, a jest pak příslušnost úřadů správních podle § 62 cit. zák. čl. dána.

Námítka ad 1. chápe tedy nesprávně obsah nař. rozhodnutí, brojíc proti výrokům, kterých žal. úřad dosud neučinil. Míjí se proto stížnosti svého cíle a nelze ani námítku ad 1. uznati důvodnou. — — —

Č. 9209.

Zaměstnanci veřejní: K výkladu ustanovení § 62 služ. pragm. z r. 1914 o připočtení 10 roků pro výměru pense.

(Nález ze dne 22. dubna 1931 č. 5981.)

Prejudikatura: Boh. A 6777/27.

Věc: František Z. v P. (adv. Dr. Ladislav Wopršálek z Prahy) proti ministerstvu národní obrany (odb. rada Vlastimil Moravec) o výměru odpočivných požitků.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výnosem mno z 31. října 1924 byl st-I jakožto výpomocný zřízenec ke své žádosti jmenován dnem 1. srpna 1924 úředním zřízencem ve stavu mno. Výměrem téhož min. ze 14. července 1926 byl pak st-I převeden do nových platů podle plat. zák. č. 103/26. — — —

Napadeným rozhodnutím byl st-I dán do trvalé výslužby a bylo mu vyměřeno od dne 1. listopadu 1928 odpočivné podle služební doby 10 let 2 měsíců a 25 dní, okrouhle 10 let, s tímto dodatkem: »Vašim námítkám, které Jste podal podle § 82 služ. pragmatiky dne 1. října 1928, a kterými se domáháte připočtení desíti let pro vyměření pense podle § 62 služ. pragmatiky, mno v dohodě s min. fin. nevyhovuje, ježto není zde prokazatelného nároku na připočtení ani podle odstavce 1. ani podle odstavce 2. uvedeného §. Vykonaným šetřením u úředního lékaře zjištěno, že jde o nervovou chorobu, následkem které Jste se stal sice neschopným vykonávati další službu, choroba však není tak těžká, že byste byl neschopen vykonávati i jakoukoli jinou vředlečnou činnost. Nejde také ani o úraz, který má na mysli ustanovení odstavce 2. téhož paragrafu. Mno neshledalo však ani dostačujících důvodů pro použití ustanovení odstavce 4. téhož paragrafu«.

Proti tomuto rozhodnutí je podána stížnost, o níž nss uvážil toto:

Nezákonnost spatřuje stížnost v tom, že napadené rozhodnutí neuznalo, že nárok na připočtení 10 let pro vyměření odpočivného přísluší st-li podle § 62 odst. 1 služ. pragm., a vadnost řízení v tom, že nepřihlíželo ke spisům psychiatrického oddělení divisní nemocnice č. 1

v Praze, totiž k nál. z 10. září 1928. Provádějíc výtku vadnosti řízení uvádí stížnost, že podle cit. nálezu psychiatrického oddělení divisní nemocnice z 10. září 1928 jest st-l 100% trvale nezpůsobilým jakéhokoli zaměstnání.

Toto tvrzení jest v odporu se spisy. — — —

Avšak i ve směru nezákonnosti stížností tvrzené nelze stížnosti přisvědčiti. — Provádějíc tento stížnostní bod, projevuje stížnost právní názor, že ustanovení § 62 odst. 1 služ. pragm. poskytuje zaměstnanci právní nárok na přípočet 10 let do služ. doby pro výměru odpočivného rozhodné tehdy, přivodí-li si zaměstnanec svoji neschopnost ke službě jedině ve službě.

Tento výklad cit. ustanovení odporuje znění zákona, neboť § 62 služ. pragm. ve svém odstavci prvním nerozeznává, byla-li neschopnost k výkonu další služby přivoděna ve službě či mimo službu, nýbrž nárok na přípočet desíti let spojuje s tou okolností, že neschopnost k výkonu další služby nastala bez úmyslného zavinění postiženého buď následkem oslepnutí, anebo následkem duševní poruchy. O případ oslepnutí u st-le nesporně nejde; mohl by tedy st-l míti nárok na žádaný přípočet podle § 62 odst. 1 služ. pragm. jen tehdy, kdyby — mimo splnění ostatních podmínek v uvedeném předpisu stanovených — šlo u něho o duševní poruchu. Je-li ta která choroba takového rázu, že zakládá duševní poruchu, musí úřad posouditi na základě znaleckého posudku. Leč podle obsahu správních spisů nebylo podkladu pro úsudek, že by byla nezpůsobilost ke službě bývala způsobena duševní poruchou, když byla u něho zjištěna toliko choroba nervová. Stejně není podkladu pro úsudek, že by u st-lě šlo o úraz podle § 62 odst. 2 služ. pragm.

Neporušil tedy žal. úřad právo st-lovo, když mu výhodu podle § 62 odst. 1 (resp. 2) služ. pragm. nepřiznal. Naopak posuzoval žal. úřad za tohoto stavu věci správně žádost st-lovu s hlediska § 62 odst. 4 služ. pragm.; tento předpis však neposkytuje vůbec právního nároku na zmíněný přípočet, jak bylo podrobně odůvodněno již v nál. Boh. A 6777/27, naopak ponechává předpis ten přiznání výhody tam zmíněné úvaze správního úřadu.

Č. 9210.

Zaměstnanci veřejní. — Vojenské věci: I. K výkladu předpisů § 3 zák. č. 76/22 o tom, kdy přísluší voj. gázistovi pense a nikoliv jen odbytné, třebas nemá 10 roků služby. — II. Přípočet 10 roků podle § 7 cit. zák. nemůže se státi pro nárok na výslužné, ale jen pro výměru výslužného.

(Nález ze dne 22. dubna 1931 č. 5983.)

Prejudikatura: Ad II. Boh. A 8012/31.

Věc: Václav Š. v R. (adv. Dr. Lad. Wopršálek z Prahy) proti ministerstvu národní obrany o zaopatřovací požitky.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Podle nař. rozhodnutí bylo superarbitrací konanou dne 29. srpna 1928 zjištěno, že st-l, nadporučík z povolání, je k řadové